

uitspraak

RECHTBANK AMSTERDAM

Bestuursrecht

zaaknummer: AMS 13/3908

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 24 december 2014 in de zaak tussen

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

(gemachtigde mr. E.K.E. Rodrigues Pereira),

en

het algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Zuid van de gemeente Amsterdam, als rechtsopvolger van het dagelijks bestuur van stadsdeel Zuid, verweerder, (gemachtigden R. Nomden en E. de Groot).

Procesverloop

Bij besluit van 23 januari 2013 (het primaire besluit) heeft verweerder het verzoek van eiseressen om handhavend op te treden afgewezen.

Bij besluit van 5 juni 2013 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseressen ongegrond verklaard.

Eiseressen hebben tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 25 februari 2014. Eiseressen zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde en de heer U. Visser, werkzaam bij Ingenieursbureau voor kwaliteitszorg en innovatie Visser-Enschedé. Verweerder is verschenen, vertegenwoordigd door zijn gemachtigden.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting op grond van artikel 8:64, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geschorst en het vooronderzoek heropent, teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen te reageren op de door eiseressen op 20 februari 2014 ingebrachte stukken.

Verweerder heeft hierop op 28 maart 2014 een nadere reactie ingediend. Eiseressen hebben vervolgens op 1 mei 2014 een schriftelijke reactie ingediend, met daarbij gevoegd een reactie van de heer Visser. Op 28 mei 2014 heeft verweerder hierop een schriftelijke reactie gegeven. Hierna hebben beide partijen de rechtbank toestemming gegeven te bepalen dat een nader onderzoek ter zitting achterwege kan blijven. De rechtbank heeft hierop het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Eiseressen zijn beide woonachtig aan de Ruysdaelstraat te Amsterdam. Onder hun woningen gelegen op de nummers 31 en 33 zijn een glasblazer en een supermarkt gevestigd. Eiseressen ervaren in hun woningen al geruime tijd trillings- en geluidshinder en hebben verweerder hieromtrent meermalen verzoekt onderzoek in te stellen en handhavend op te treden.
2. Bij brief van 20 november 2012 heeft verweerder aan eiseres 1 medegedeeld dat naar aanleiding van haar klachten eerder in 2012 onderzoek is ingesteld. In het kader van het onderzoek is hierbij door verweerder een extern trillingsspecialist, de heer Mensen, van ingenieursbureau Tauw B.V. ingeschakeld. Naar aanleiding van het onderzoek is een deel van het trillingsprobleem volgens verweerder opgelost. In het kader van het onderzoek is in de periode juni tot en met november 2012 door toezichthouders van verweerder gecontroleerd op bronnen van de ervaren trillingshinder. Het onderzoek heeft geleid tot het plaatsen van rubbers onder een aantal koelingsapparaten en het aanpassen van koelleidingen van een koelmotor van de supermarkt. Voor de overige hinder is tijdens het onderzoek geen oorzaak gevonden, dan wel werden geen wettelijke normen overschreden, zodat geen overtreding kon worden vastgesteld op grond waarvan verweerder handhavend op kon treden. Verweerder deelt in de brief tenslotte mede dat de zaak wordt gesloten.
3. In e-mails van 29 december 2012, 30 december 2012, 10 januari 2013 en 1 januari 2013 verzoekt eiseres sub 1 aan verweerder het onderzoek aan de door haar ervaren trillingen in haar woning te heropenen.
4. Bij het primaire besluit heeft verweerder de verzoeken van eiseres 1 opgevat als een (herhaald) verzoek om handhavend op te treden. Verweerder overweegt dat zich sinds de brief van 20 november 2012 geen nieuwe feiten hebben voorgedaan en de omstandigheden sindsdien niet zijn gewijzigd, zodat het handhavingsverzoek van eiseres 1 onder verwijzing naar het bepaalde in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt afgewezen.
5. Bij het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van eiseressen onder verwijzing naar het advies van de bezwaarschriftencommissie van 16 mei 2013 ongegrond verklaard. Verweerder heeft daarbij de motivering van het primaire besluit aangepast, in die zin dat het verzoek om handhavend op te treden niet langer wordt afgewezen op grond van het bepaalde in artikel 4:6 van de Awb, maar om inhoudelijke redenen. De bezwaarschriftencommissie heeft in haar advies onder meer overwogen dat er geen aanleiding is om te betwijfelen dat nadat een aantal bronmaatregelen was getroffen door toezichthouders niet of nauwelijks nog trillingen werden waargenomen, mocht verweerder in die omstandigheden afzien van het uitvoeren van een trillingsmeting. Daarbij heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat volgens een trillingsspecialist van bureau Tauw, als er al trilling wordt gemeten deze naar alle waarschijnlijkheid binnen de norm zal blijven. Ook heeft verweerder daarbij kunnen betrekken dat eiseressen een controle door verweerder in de nachtelijke uren hebben afgezegd en een aanbod van de eigenaar van het pand om een onderzoek te laten verrichten, waarvoor zij een week lang hun huis uit zouden, moeten hebben afgeslagen. De door de deskundige van Tauw als mogelijkheid genoemde koelingsapparatuur bij de supermarkt is niet de bron, nu is gebleken dat bij het uitschakelen van de apparatuur nog steeds trillingen worden ervaren door eiseressen, maar ook doordat eiseressen soms gedurende langere perioden geen trillingen voelen. Verder zijn de andere bronnen die mogelijk hinder zouden kunnen veroorzaken zoals koelleidingen en de kabels

van straatverlichting gecontroleerd en aangepast en hebben ook controles plaatsgevonden bij de glasblazer. Daarbij zijn geen overtredingen geconstateerd.

6.1 Eiseressen hebben - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Er heeft geen meting plaatsgevonden waarbij objectief is komen vast te staan of er trillingen waarneembaar zijn in de woningen van eiseressen. De trillingen worden niet alleen door eiseressen maar ook door verschillende toezichthouders van de gemeente gevoeld. Eiseressen zijn van mening dat niet de toezichthouders van verweerder maar slechts een gespecialiseerd bureau - na onderzoek - de conclusie zou mogen trekken dat geen overtreding kan worden vastgesteld.

6.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de conclusie van de inspecteurs was dat noch de glasblazer nog de supermarkt de bron van de trillingen kan zijn. Deze inrichtingen zijn uitgebreid gecontroleerd op mogelijke bronnen van trillingen. De trillingen waren echter nog steeds waarneembaar, zelfs na uitschakeling van de apparatuur. De trillingen worden voornamelijk in de nacht gedurende meerdere uren achter elkaar waargenomen. De glasblazer is dan gesloten. De open koelingen hebben een nachtafdekking waardoor de koelvraag in de avond en nacht nihil is. Dit geldt ook voor de dichte koelingen. Het is dus niet realistisch dat de koelingen gedurende de nacht meerdere uren overlast veroorzaken.

7.1 Op grond van artikel 2.22a van het Activiteitenbesluit milieubeheer (het Activiteitenbesluit) is deze afdeling van toepassing op degene die een inrichting type A of een inrichting type B drijft.

7.2 Op grond van artikel 2.23, eerste lid, van het Activiteitenbesluit bedragen trillingen, veroorzaakt door de tot een inrichting behorende installaties of toestellen alsmede de tot de inrichting toe te rekenen werkzaamheden of andere activiteiten, in geluidsgevoelige ruimten en verblijfsruimten, met uitzondering van geluidsgevoelige ruimten en verblijfsruimten gelegen op een gezoneerd industrieterrein, niet meer dan de trillingssterkte, genoemd in tabel 2 van de Meet- en beoordelingsrichtlijn deel B (Hinder voor personen in gebouwen) van de Stichting Bouwresearch Rotterdam, voor de gebouwfunctie wonen.

Op grond van het tweede lid gelden de waarden niet indien de gebruiker van de geluidsgevoelige ruimten of verblijfsruimten geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van trillingsmetingen.

Op grond van het derde lid kan het bevoegd gezag bij maatwerkvoorschrift het eerste lid niet van toepassing verklaren en een andere trillingsterkte toelaten. Deze trillingsterkte is niet lager dan de streefwaarden die zijn gedefinieerd voor de gebouwfunctie wonen in de Meet- en beoordelingsrichtlijn deel B "Hinder voor personen in gebouwen" van de Stichting Bouwresearch Rotterdam.

8.1 Niet in geschil is dat verweerder verschillende malen een onderzoek heeft verricht naar de oorzaken van de trillingshinder die eiseressen stellen te ondervinden. Gebleken is dat diverse malen inspecties hebben plaatsgevonden bij de inrichtingen in de omgeving, een supermarkt en een glasblazer, om de bronnen van de gestelde trillingshinder te kunnen achterhalen. Ook heeft verweerder onderzoek laten doen door het gemeentelijk vervoerbedrijf en is onderzoek gedaan naar de straatverlichting. Verweerder heeft echter geen onderzoek laten uitvoeren door een gespecialiseerd bureau op het gebied van trillingshinder. Verweerder heeft zijn standpunt dat een dergelijk onderzoek niet nodig is onder meer onderbouwd door te wijzen op een constatering van de heer Mensen,

trillingspecialist bij ingenieursbureau Tauw. Deze heeft de woning van eiseressen op 18 september 2012 bezocht in bijzijn van een aantal toezichthouders. Het verslag van die inspectie bevindt zich niet in het dossier, maar volgens verweerder heeft de heer Mensen geconcludeerd dat *“qua trillingen en trillingshinder deze zo minimaal zijn, dat deze naar alle waarschijnlijkheid geen normen gaan overschrijden, als ze al te meten zijn. De huizen zijn zo gevoelig dat er heel veel trillingen plaatsvinden en het moeilijk wordt vast te stellen waar deze vandaan komen”*. De rechtbank stelt echter vast dat eiseressen een emailbericht van de heer Mensen hebben overgelegd waarin deze stelt dat de uitspraak dat de trillingen geen wettelijke normen overschrijden oneigenlijk is gebruikt door verweerder en niet is gebaseerd op een onderzoek. Gelet op de inhoud van dit emailbericht en gelet op het ontbreken van een inspectieverslag, waardoor de inhoud en context van de uitspraak van de heer Mensen op 18 september 2012 niet duidelijk is, heeft verweerder zich daarop naar het oordeel van de rechtbank niet zonder nadere motivering kunnen beroepen ter onderbouwing van zijn weigering om een onderzoek door een gespecialiseerd bureau op dit gebied te laten verrichten.

8.2 Verweerder heeft dit standpunt verder, onder verwijzing naar het advies van de bezwaarschriftencommissie, onderbouwd door te stellen dat er geen aanleiding bestaat te betwijfelen dat nadat een aantal bronmaatregelen was getroffen, door de toezichthouders niet of nauwelijks nog trillingen werden waargenomen. Daarbij heeft de bezwaarschriftencommissie verwezen naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 28 juli 2010 (ECLI:NL:RVS:2010:BN2610). De rechtbank stelt vast dat in het geval waarop die uitspraak betrekking heeft, was gebleken dat de toezichthouders geen trillingen hadden waargenomen. In dit geval is dat echter niet het geval. In het dossier bevindt zich geen enkel verslag van de inspecties die hebben plaatsgevonden. Wat de toezichthouders bij die gelegenheden hebben waargenomen valt dus niet exact te achterhalen. Dat verschillende van hen wel trillingen hebben waargenomen blijkt uit de brief van 23 januari 2013 van verweerder waarnaar eiseressen verwijzen. Daarin staat het volgende: *“Overigens worden de trillingen niet door iedereen ervaren. Verschillende toezichthouders zijn in de woningen ter plaatse geweest. Slechts een deel van hen voelt de door bezwaarden ondervonden trillingen ook.”* Ook in het advies van de bezwaarschriftencommissie is overwogen dat de inspecties van de verschillende toezichthouders geen eenduidig beeld geven en dat de trillingen niet door een ieder worden ervaren. De rechtbank concludeert daarom dat in ieder geval een deel van de toezichthouders blijkbaar wel trillingen ervaart. Gelet daarop is het de rechtbank zonder nadere motivering niet duidelijk op grond waarvan er volgens de bezwaarschriftencommissie geen aanleiding is om te betwijfelen dat de toezichthouders, na het treffen van een aantal bronmaatregelen, niet of nauwelijks trillingen meer hebben waargenomen en heeft verweerder ook daarin zonder nadere motivering geen aanleiding kunnen zien om geen onderzoek door een gespecialiseerd bureau te laten verrichten.

8.3 De rechtbank is met verweerder van oordeel dat het niet verstandig was van eiseressen om een toegezegde controle door verweerder in de nachtelijke uren af te zeggen. Zonder onderzoek is het immers niet mogelijk om de bron van de gestelde trillingshinder te achterhalen. De rechtbank heeft daarbij echter wel begrip voor de blijkbaar bij eiseressen bestaande angst dat indien op het moment van onderzoek geen trillingshinder wordt geconstateerd, actie van verweerder achterwege zal blijven. Om die angst weg te nemen zou het raadzaam kunnen zijn afspraken te maken over het moment van onderzoek, namelijk op het moment dat de trillingshinder daadwerkelijk door eiseressen wordt ondervonden. Wat daar ook van zij, naar het oordeel van de rechtbank is die afzegging op zichzelf geen reden

om van een onderzoek door een gespecialiseerd onderzoek af te zien. Ook het aanbod van de eigenaar van de woningen van eiseressen om gedurende een week een onderzoek te laten verrichten is daarvoor geen reden, al omdat daarmee de verantwoordelijkheid voor een dergelijk onderzoek bij een derde, namelijk de eigenaar van het pand wordt gelegd, zonder dat eiseressen daarop enige invloed kunnen uitoefenen.

8.4 Gelet op al het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zijn standpunt dat geen aanleiding bestond om een onderzoek te laten uitvoeren door een gespecialiseerd bureau op het gebied van trillingshinder onvoldoende heeft gemotiveerd. De rechtbank wijst er in dat verband dat volgens de Meet- en beoordelingsrichtlijn deel B "Hinder voor personen in gebouwen" voor het meten van trillingshinder een gespecialiseerd bureau moet worden ingeschakeld. De rechtbank betreft bij dat oordeel nog dat uit de brief van 1 mei 2014 van de door eiseressen ingeschakelde deskundige, de heer U. Visser, blijkt dat er bij de inrichtingen (de supermarkt en de glasblazer) meerdere bronnen van overlast (zoals laagfrequent geluid) kunnen zijn en dat het gelet op de ontbrekende verslagen van de inspecties die hebben plaatsgevonden niet duidelijk is of deze allemaal zijn onderzocht.

9. Het beroep is gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb. De rechtbank ziet geen aanleiding de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten of zelf in de zaak te voorzien. Ook ziet de rechtbank geen aanleiding om een bestuurlijke lus toe te passen, omdat dat naar het zich laat aanzien geen doelmatige en efficiënte afdoeningswijze zou inhouden. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zes weken.

10. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseressen het door hen betaalde griffierecht vergoedt.

11. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiseressen gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 974,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 487,- en een wegingsfactor 1).

12. Eiseres heeft verzocht om vergoeding van de eigen bijdrage van € 141,-. Deze komt niet op grond van het Bpb voor vergoeding in aanmerking.

13. Eiseressen hebben de rechtbank verder verzocht om vergoeding van de kosten die de door hen ingeschakelde deskundige, de heer Visser, heeft gemaakt voor de zitting op 25 februari 2014. Dit betreft de reiskosten en reistijd voor een reisafstand van 320 km en de kosten van de voorbereiding en presentatie ter zitting van de heer Visser gedurende drie uren. Eiseressen hebben een nota overgelegd van de heer Visser van 24 februari 2014 tot een bedrag van in totaal € 411,20.

14. Ingevolge het bepaalde in artikel 1, aanhef en onder b, van het Bpb kan vergoeding worden verleend voor kosten van een getuige of deskundige die door een partij is meegebracht of opgeroepen, dan wel van een deskundige die aan een partij verslag heeft uitgebracht. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling is de inschakeling van een deskundige redelijk, als degene die de deskundige heeft ingeschakeld er gezien de feiten en omstandigheden, zoals die bestonden ten tijde van de inschakeling, er van uit mocht gaan dat

---

de deskundige een relevante bijdrage zou leveren aan een voor hem gunstige beantwoording door de rechter van een voor de uitkomst van het geschil mogelijk relevante vraag. Naar het oordeel van de rechtbank is daarvan in dit geval sprake. De rechtbank is van oordeel dat de kosten in verband met de werkzaamheden ten behoeve van de voorbereiding van de zitting en de kosten voor de werkzaamheden in het kader van de presentatie ter zitting tot een bedrag van € 290,40,- (inclusief BTW) voor vergoeding in aanmerking komen. Ook de verletkosten en de reiskosten van de deskundige in verband met het bijwonen van de zitting van € 120,80,- komen voor vergoeding in aanmerking.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 160,- aan eiseressen te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseressen tot een bedrag van € 1.385,20.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.W.C.M. van Emmerik, rechter, in aanwezigheid van mr. C. Heijnen, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 24 december 2014.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

24 DEC 2014

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

Voor kopie conform,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sector Bestuursrecht
te Amsterdam

